

Stražarska

Kula

**i
Glasnik Kristove Prisutnosti**

“Stražaru, što je u pogledu noći?”

“Jutro dolazi, a i noć!” (Izaija 21:12,13)

SVEZ. XXIX POLUMJESEČNIK BROJ 10
15. SVIBANJ
A. D. 1908 – A. M. 6036

SADRŽAJ

Zašto je naš Gospodin bio razapet	123
„Osudili su Pravednika”	123
Pogled na Raspetoga	124
Sedam riječi s Križa	125
„Dovršeno je”	126
Slomljenog srca Doslovno	126
„Onaj koji živi i bijaše mrtav”	128
„Sišao je u Pakao”	128
Groblja--Mjesta za spavanje	129
Nade i Radosti Uskrsnuća	129
Postao Prvine	130
„Propovijedao duhovima u zatvoru”	132

“Na stražu ću svoju stati, na kulu se postaviti, i motriti da vidim što će mi on reći, i što da mu odgovorim kada budem ukoren.” (Hab. 2:1)

STIJENO VJEKOVA
Jer nitko ne može postaviti
drugi temelj
OTKUPNINA ZA SVE

Na zemlji tjeskoba naroda i smetenost, huka mora i valova(nemirni i nezadovoljni). Ljudima će srca klonuti od straha i od iščekivanja onoga što dolazi na svijet: jer će se uzdramti sile nebeske(crkvene vlasti)...kada vidite da se to događa, znajte da je blizu kraljevstvo Božje. Podignite pogled i podignite svoje glave; jer se približava vaše otkupljenje.—Luka 21:25-31

OVAJ ČASOPIS I NJEGOV SVETI ZADATAK

Ovaj časopis je jedan od glavnih faktora ili instrumenata u sistemu Biblijske Pouke, ili „Bogoslovnog Proširenja,” koje je sada bilo predstavljeno u svim djelovima civiliziranog svijeta po WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY, ovlaštenog 1881, „Za Promicanje Kršćanske Spoznaje.” On ne služi samo kao učionica gdje se Istraživači Biblije mogu sastati na studij Božanske Riječi, nego također i kao kanal komunikacije kroz kojeg se do njih može doći sa obavijestima o Kongresima Društva i o dolasku putujućih predstavnika nazvanih „Putujući starješine,” i biti osvježeni sa izvještajima o Kongresima.

Naše „Berejske Pouke” su tematska ponavljanja ili pregledi STUDIJA koje je naše Društvo izdalo, većinom ugodno uređene, i vrlo korisne svima koji bi zaslužili jedini počasni stupanj kojeg Društvo odobrava, naime, *Verbi Dei Minister* (V.D.M.), koji, kada ga se prevede na Hrvatski glasi, *Sluga Božanske Riječi*. Naše obrađivanje Međunarodnih Pouka Nedjeljne Škole je posebno za starije Istraživače Biblije i Učitelje. Neki to obilježje smatraju neophodnim.

Ovaj časopis čvrsto brani jedini pravi temelj Kršćanske nade koji je sada bio tako općenito negiran – Otkupljenje kroz dragocjenu krv „Čovjeka Krista Isusa, koji je dao sebe kao *Otkupninu* [odgovarajuću cijenu, zamjenu] za sve.” (1. Pet. 1:19; 1. Tim. 2:6) Gradeći na tom sigurnom temelju sa zlatom, srebrom i dragocjenim kamenjem (1. Kor. 3:11-15; 2. Pet. 1:5-11) Riječi Božje, njegov daljnji zadatak je da „svima rasvjetli što je zajedništvo tajne koja od početka svijeta bijaše skrivena u Bogu...da sada crkvi bude obznanjena mnogovrsna mudrost Božja...koja u drugim naraštajima nije bila obznanjena ljudskim sinovima kao što je sada obznanjena.” (Efež. 3:5-9,10)

Oslobođen je utjecaja bilo koje organizacije, sekte ili ljudskog učenja, dok nastoji sve više i više dovesti svaki svoj izričaj u što potpuniju podložnost volji Božjoj u Kristu, kako je izražena u Svetom Pismu. Prema tome časopis je slobodan objaviti odvažno sve ono što je Gospodin rekao – u skladu sa Božanskom mudrošću koja nam je data da to razumijemo. Naš stav nije dogmatičan, nego uvjeren; jer mi znamo što tvrdimo, koračajući sa bezuvjetnom vjerom po sigurnim Božjim obećanjima. Povjerali smo mu pouzdanje, da bude korišten jedino u Njegovoj službi; od tud naše odluke u odnosu na ono što se može i što se možda neće pojaviti na njegovim stranicama da to mora biti u skladu s našom prosudbom onoga što je Njemu ugodno, učenjem Njegove Riječi, za izgrađivanje Njegovog naroda u milosti i spoznaji. I mi ne samo da pozivamo nego mi potičemo naše čitatelje da si dokažu sve izjave iz časopisa sa nepogrešivom Riječju na koju se stalno ukazuje, kako bi se olakšalo takvo ispitivanje.

Za nas Biblija jasno uči:

DA JE CRKVA „HRAM” ŽIVOG BOGA – njegoa „građevina,” čija gradnja traje cijelo Evandeosko doba – od kad je Krist postao Otkupitelj svijeta i „glavni kamen” ovog hrama kroz kojega će kad bude završen Božji blagoslovi doći svim narodima i oni će imati pristup Njemu. – 1 Kor.3:16, 17; Ef. 2:20-22; 1 Moj. 28:14; Gal.3:29

DA SE U MEĐUVREMENU NASTAVLJA KLESANJE, OBLIKOVANJE I POLIRANJE posvećenih vjernika u Kristovo djelo pomirenja, i kada posljednji od tog „živog kamenj”, „izabranog i dragocjenog” bude bio spreman, Veliki Graditelj će ih sve dovesti k sebi kroz prvo uskršnuće; i hram će biti ispunjen slavom i biti će mjesto sastajanja Boga i ljudi tijekom Milenija. – Otkr. 15:5-8

DA JE TEMELJ NADE ZA CRKVU I SVIJET zasnovan na činjenici da je Isus Krist, milošću Božjom, okusio smrt za svakoga, „otkupnina za sve” i da će on biti „istinita svjetlost, koja obasjava svakoga čovjeka i koja dolazi na svijet” u određeno vrijeme. – Hebr. 2:9; Ivan 1:9; 1 Tim. 2:5,6

DA JE NADA CRKVE da će biti poput svog Gospodina, „vidjeti ga kakav doista jest”, biti „sudionikom božanske prirode”, i imati udjela u njegovoj slavi kao sunasljednici. – 1 Ivan 3:2; Ivan 17:24; Rim.8:17; 2 Pet.1:4

DA JE SADAŠNJI ZADATAK CRKVE usavršavanje svetaca za buduće djelo službe; razvijanje u sebi svake milosti; biti Božji svjedok svijetu; i pripremiti se da budu kraljevi i svećenici u sljedećem dobu. – Ef. 4:12; Mat. 24:14; Otkr. 1:6; 20:6

DA JE NADA ZA SVIJET milenijsko kraljevstvo u kojemu će svi dobiti priliku biti blagoslovljeni sa spoznajom i svim drugim – vraćanje svega onog što je Adam izgubio, svima koji to prihvate i koji budu bili poslušni, iz ruku njihovog Otkupitelja i njegove proslavljene Crkve – dok će svi nepopravljivi biti zauvijek *uništeni*. – Djela 3:19-23; Iza. 35

„ZAŠTO JE NAŠ GOSPODIN BIO RAZAPET”

– IVAN 19:17-42 – 24 SVIBNJA –

Ključni tekst: – „Krist je umro za naše grijehе prema Svetom pismu.” – 1 Kor. 15:3

JEDNA od najznamenitijih činjenica u povijesti je da najinteligentniji ljudi svijeta, najvisoko civilizirani, prepoznaju kao svog vođu, svog proroka, svećenika i kralja, onoga za kojeg priznaju da je razapet kao zločinac prije gotovo devetnaest stoljeća! Još značajnija je činjenica da doktrine koje su u njegovo ime objavili njegovi sljedbenici stavljaju naglasak na činjenicu da je njegovo raspeće bilo dio božanskog programa; više od toga, da je njegovo razapinjanje bilo nužno; da se krvlju na križu, smrću Raspetoga, vrši pomirenje za grijehе Crkve i svijeta – „On je pomirnica za naše grijehе [grijehе Crkve], i ne samo za naše, nego i za grijehе cijelog svijeta.” (I. Ivanova 2:2.) Doista, božanskom providnošću vidimo da je Kristov križ (ne komadi drveta, već žrtva koja je na njemu učinjena i predstavljena njime) samo središte velikog spasenja koje je Bog pripremio za našu rasu prije nego što je grijeh ušao u svijet, unaprijed znajući da će doći. Božanska presuda bila je smrt, a to je bilo na Adamu i svim njegovim potomcima. Nitko od osuđenika nije mogao otkupiti sebe ili svoga brata, pa otud božanska priprema da Logos napusti nebesko stanje i postane čovjekom, kako bi mogao otkupiti čovjeka.

Smrt čovjeka Krista Isusa u bilo kojem obliku bila bi dovoljna za nadoknadu izvorne osude; ali Bog je bio zadovoljan iskušati odanost našeg dragog Otkupitelja prema njemu uredivši da smrt bude posebno teška, sramotna, tako da Isusova odanost time bude posebno pokazana, i prema anđelima i prema ljudima; i kako bi Otac mogao biti potpuno opravdan kada ga je nagradio najvišim uzvišenjem – daleko iznad anđela, poglavarstva, moći i svakog imena koje je imenovano – da bi svi ljudi trebali poštovati Sina, kao što časte Oca. Iz tog je razloga, dakle, smrt na križu u Svetom pismu naznačena kao najsrमतnija – „Proklet je svaki koji visi na drvetu.” Apostol implicira ovu dodatnu sramotu križa u svom izvještaju o tome kako je Gospodin ostavio slavu koju je imao kod Oca, ponizio se, uzeo na sebe lik slugе i našao se u obliku čovjeka – „I našao se oblikom kao čovjek, ponizio je sâm sebe i postao poslušan do smrti, i to smrti na križu. Zato ga je Bog i preuzvisio.” (Fil. 2:7-10.) Do sada, dakle, što se tiče samog našeg dragog Otkupitelja, ova sramota križa, koja bi bila tako teška svakom plemenitom sinu, a posebno Savršenom, postala je za njega odskočna daska do slave, časti i besmrtnosti, božanske prirode. Što se nas tiče, to je svakako već uzvisilo našeg dragog Otkupitelja u ocjeni svih istinski njegovih i vođenih Riječju Gospodnjom. Ova slava u Učiteljevoj vjeri i poslušnosti tako je pokazana do posljednjeg stupnja. Svjesni smo, međutim, da viši kritičari i evolucionisti

nemaju razumijevanja za takve misli. Smatrajući se mudrima zanemaruju mudrost odozgo, koja nas uči da je samo ovom svojom žrtvom naš Otkupitelj prikazao Ocu otkupninu za život oca Adama i za živote svih njegovih potomaka, izgubljenih njegovom neposlušnošću; i da samo ovom otkupninom bilo tko od njih može postići uskrsnuće i priliku za vječni život u skladu s Bogom.

„OSUDILI SU PRAVEDNOG”

Naša lekcija ne uključuje suđenje našem Gospodinu od strane Velikog svećenika i Velikog vijeća, niti njegovo predstavljanje Pilatovom sudu, zatim kod Heroda i njegov povratak Pilatu i nastojanja tog rimskog namjesnika za njegovo oslobađanje. Tek kad se zaplašio pobune, Pilat je pristao da se Isusa razapne i izdao je zapovijed za to, istovremeno perući ruke pred mnoštvom, govoreći: „Nevin sam za krv ovoga pravednika.” Tada je mnoštvo povikalo: „Njegova krv na nas i na našu djecu”, a Isus je odveden na raspeće.

Jeruzalem je od tada nekoliko puta uništavan i ponovno građen, a razine nekih ulica prilično su različite od onoga što su tada bile; ipak se Via Dolorosa, ili „žalosni put”, još uvijek ističe, kao i dio luka poznatog kao Slavoluk Ecce Homo, za koji se smatra da je bio mjesto gdje je Pilat stajao kada je, moleći za oslobađanje našeg Gospodina, rekao bijesnoj gomili, „Evo čovjeka!” – kao da bi rekao, Želite li doista da razapnem tako plemeniti uzorak čovječanstva i vaše rase? Pogledaj ga! odluči sada i konačno o predmetu! Da su te tradicije dobro utemeljene, pokazuje činjenica da su u novije vrijeme iskapanja obavljena za temelje kuće na navodnom mjestu Pilatove palače otkrila na znatnoj dubini opsežan dio mozaičkog pločnika finog rada koji bi vjerojatno bio povezan s palačom; i to se identificira kroz izjavu Ivana 9:13, koja se odnosi na sudačku stolicu kao na mjesto „zvano Pločnik.” Ovime objavljujemo mali dijagram grada, iz kojeg se može prosuditi put kojim su išli naš Gospodin i rimski vojnici koji su ga trebali razapeti dok su išli do „mjesta lubanje” zvanog na hebrejskom jeziku Golgota, a u latinskom, Kalvarija. Pretpostavljeno nalazište nalazi se na brežuljku blizu Jeruzalema, koji u daljini ima opći obris lubanje, s udubljenjima koja odgovaraju očnim dupljama. Suvremeni znanstvenici se slažu oko ovog mjesta, koje dobro odgovara općim zahtjevima evandeoske priče – izvan gradskih zidina, u blizini grada, na vidljivom mjestu, u blizini prometne prometnice, a Židovi ga još zovu „mjesto kamenovanja.” Kršćanska tradicija iz petog stoljeća navodi ovo mjesto kao mjesto kamenovanja Stjepana.

„Mora li Isus sam nositi križ,
a sav svijet biti slobodan?”

Dio običaja ovih raspeća bio je da krivac mora nositi svoj križ; i tako čitamo da je Isus nosio svoj sve dok, onosviješten od živčanog naprezanja prethodna dvadeset i četiri sata, bez sna i vjerojatno s malo hrane, te pod velikim naporom i iscrpljen od batina, nije potonuo pod težinom križa. Ako s jedne strane pomislimo na činjenicu da je bio savršen, mogli bismo pretpostaviti da bi imao više snage; ali s druge strane, trebali bismo zapamtiti da čovjek u svojoj savršenosti nije nužno bio div po veličini ili Herkul po snazi. Baš naprotiv; ti abnormalni uvjeti su izrazi, rezultati nesavršenosti. Možemo pretpostaviti da bi savršeni primjerak naše rase kombinirao najbolje kvalitete uma i tijela zastupljene i kod muškaraca i kod žena, te da bi finoća, profinjenost i elegancija s umjerenom snagom trebali biti bliže našem poimanju savršenstva. Tako s voćem i povrćem; najveći plodovi često su najgrublji; savršeni nisu ni preveliki i krupnozrnati ni patuljasti. Čini se da je naša rasa napustila savršenstvo do te mjere da je većina ili prenježna ili pregruba. Nadalje, u slučaju našeg Gospodina trebamo se sjetiti da je on žrtvovao svoj život tri i pol godine; da je iz njega izlazila sila za iscjeljivanje svih vrsta bolesti. Ovaj bi ga gubitak mogao oslabiti. Drugim riječima, umirao je tri i pol godine i sada je bio na putu prema Kalvariji da dovrši stvar predaje svog života u skladu s Očevom voljom.

Neki od učenika našega Gospodina bili su promatrači (Ivan je barem bio jedan), i uistinu bi im bilo drago nositi križ za njega. Moramo pretpostaviti da ih je u pružanju tih usluga spriječio strah da ih se ne smatra miješanjem u rad službenika zakona. Međutim, vojnici su u nuždi na putu našli jednog zemljaka kojeg su prisilili da nosi križ za Isusom. Taj je izraz mogao značiti hodati za njim, osloboditi ga dijela tereta; ili je za njega moglo značiti da nosi sav teret dok je Gospodin hodao prije. Ali znamo da je ovaj prisilni zadatak nad Simonom bio vrlo dragocjena privilegija. Koliko je Gospodinovih sljedbenika od tada gotovo zavidjelo na prilici koju je uživao! Tradicija kaže da je Šimun konačno postao kršćanin, da je njegovo ime bilo poznato apostolu Ivanu, kao i dio zemlje odakle je došao. Spominjanje imena njegovih sinova daje snažnu potvrdu predaji. – Marko 15:21.

Dok suosjećamo s našim Gospodinom i razmišljamo kako smo trebali uživati pomažući nositi njegov križ, ne bismo smjeli u vezi s tim zaboraviti dvije povlastice koje nam je dao. Prvo, on nam govori da ako želimo ići za njim kao njegovi učenici možemo s njim sudjelovati u nošenju križa ovog sadašnjeg vremena – „Tko hoće biti moj učenik neka uzme svoj križ i neka me slijedi.” Zatim, nakon što smo povjerovali u Gospodina, i bili opravdani vjerom, i imajući mir s Bogom, i shvatili oprostjenje naših

grijeha, pozvani smo učiniti potpuno posvećenje sebe, uzeti svoj križ – prekrižiti vlastitu volju i vršiti volju Gospodnju, koja je volja Oca koji ga je poslao. Cijenimo li dovoljno privilegiju da svakodnevno uzimamo svoj križ? Nosimo li još uvijek križ? Je li naša odluka da ćemo ga Gospodinovom milošću nastaviti nositi do kraja putovanja, sve dok poput njega ne budemo mogli reći: „Svršeno je” – posao koji nam je dan da obavimo, privilegija svjedočenja Riječi istine riječju i svakodnevnim ponašanjem?

Drugi način nošenja križa je pomaganje drugima koji su, kao udovi Tijela Kristova, njegovi predstavnici oko nas u svijetu. Kad vidimo bilo koga od njih s križevima koji su preteški da bi ih mogli nositi, križevima pod kojima će vjerojatno potonuti ili su već potonuli, pomislimo na Učitelja i na to kako smo žudjeli za privilegijom pomoći mu da nosi njegove terete, i čujmo njegov glas koji nas uvjerava da je njemu učinjeno ono što je u njegovo ime učinjeno jednom od njegovih najmanjih učenika. O, koliko bi ovo korisnih riječi značilo za mnoge opterećene i slabe u Malom stadu Gospodnjem! O, koliko bi čaša dobrote to značilo! Koliko bi to donijelo radosti i utjehe nekima od onih koje Gospodin priznaje kao udove svoga Tijela! Kao što jedan ud našeg tijela pomaže drugom udu u nevolji, tako je i u Tijelu Kristovu. Svi članovi trebaju jedni druge podupirati, jačati, tješiti, osvježavati i općenito pripremati jedni druge za slavno ispunjenje naših nada u Kraljevstvu.

POGLED NA RAZAPETOG

Nabrajaju se brojni detalji vezani uz raspeće. Vrijeme je bilo treći sat, devet sati, prema Marku, ali šesti sat ili podne prema Ivanu. Nepodudarnost se objašnjava orijentalnim nedostatkom točnosti; ili se Marko možda referirao na činjenicu da je kazna izrečena u trećem satu, dok se Ivanov zapis odnosi na vrijeme kada je naš Gospodin zapravo bio na križu – nakon sporog putovanja, pričvršćivanja za križ i pravljenja i pričvršćivanja ploče koja označava optužbe protiv našeg Gospodina, „Ovo je Isus iz Nazareta, kralj Židova,” i zatim naknadno podizanje križa s Isusom na njemu, što bi sve oduzelo dosta vremena, vjerojatno skoro ili prilično tri sata.

Židovski vođe bili su razočarani natpisom na križu koji je označavao zločin za koji je krivac pogubljen. Protestirali su zbog toga, niječući da je Isus kralj Židova. Ali upravitelj je odbio promijeniti stvar; i nedvojbeno je to izrazio posebno kao ukor njima, jer je shvatio da su mu iz zavisti, zlobe predali Isusa na smrt. On bi ih sada osramotio. Mnoštvo je moglo pročitati natpis: jer je prema običaju bio napisan na tri jezika, na hebrejskom, jeziku naroda; na latinskom, jeziku vlasti, i na grčkom, jeziku tadašnjih obrazovanih slojeva. Tako je raspeti Isus usprkos svojim neprijateljima

proglašen Mesijom. Ipak, kako čudno! Razapeti Mesija! Kako se razlikuju Božji putovi i sredstva za postizanje cilja od ljudskih putova! Uistinu, kao što su nebesa viša od zemlje, tako su i njegovi putevi viši od naših putova. Da Isus nije umro, da nas nije otkupio od grijeha, najviše što je mogao učiniti kao otkupitelj bilo bi pomoći čovjeku u razumnijim i boljim životima – ali ne u vječnom životu, koji je bio izgubljen kroz Adama i koji nije se mogao povratiti osim putem otkupa. Prema božanskom planu, međutim, onoga koji se ponizio da otkupi svijet Otac sada visoko uzdiže do vlastite desnice moći i dostojanstva, i uskoro će se, kao Kralj Izraela i Kralj svega svijeta, otkriti za svrgavanje zloće, za uzdizanje pravednosti i za pomoć slabima, siromašnima i neukima, za blagoslov svih obitelji na zemlji prema obećanju. – Post 12:3.

Naš Gospodin je postao drug razbojnika. Dvojica razapetih s njim, jedan s obje strane, vjerojatno su bili članovi Barabine družine, i narod ih je smatrao više ili manje herojima. U svakom slučaju nismo obaviješteni da su im ljudi dobacivali bilo kakve šale ili podsmijeh. Tako mora biti s Gospodinovim sljedbenicima do danas. Moramo zapamtiti da su naš Učitelj i njegova stvar nepopularni; da će se učeni i utjecajni u svijetu suprotstaviti nama, kao što su bili njemu, i da je to u skladu s njegovom Riječi i načelom na kojem se razrađuje božanski plan, naime, da ako bismo vladali s njim, moramo i mi trpjeti s njim. Pojednostosti o raspeću nisu navedene, i to nam može biti drago, jer je slika koja se nameće u mislima dovoljno užasna i bez ikakvih usputnih detalja, a činjenica da su četiri pisca zabilježila glavne značajke pogubljenja, ali nisu dala ništa o pojedinostima o samom raspeću, u potpunosti su u skladu s općim tretmanom takvih stvari u Bibliji koji se toliko razlikuje od onoga što bi inače bio postupak pripovjedača. Ian MacLaren predlaže:

„Nije bilo tako okrutne smrti kao što je bila razapinjanje na križ, jer zatvorenik nije umro od gubitka krvi niti u kratkom vremenu, već zbog dugotrajne agonije otvorenih rana, zaustavljene cirkulacije u ekstremitetima, napetosti živčanog sustava i ugnjetavanja srca i mozga. Pet dugih sati Isus je trpio ovu bol pokidanih živaca, intenzivne žeđi i uzdrmanog tijela i pulsirajućeg mozga!”

SEDAM RIJEČI S KRIŽA

Nije za očekivati da će itko u takvim uvjetima imati puno toga za reći. Vrlo je vjerojatno, stoga, da su zapisane riječi ili poruke našeg Gospodina bile jedine koje je izgovorio. Ove riječi vjerno predstavljaju neke od najvažnijih značajki karaktera i učenja našega Gospodina.

Ono što je općenito poznato kao prva od ovih riječi s križa zabilježeno je u Luki 23:34. Tada reče Isus: „Oče, oprosti im jer ne znaju što čine.” Uopće ne sumnjamo da je srce našeg Gospodina bilo puno duha opraštanja, ali iz nekoliko razloga sumnjamo da je on ikada izgovorio ove riječi: (1) One se ne nalaze u grčkom MSS., Codex Vaticanus, br. 1209 (četvrto stoljeće) i Alexandrinus Codex (peto stoljeće). (2) Čini se da ove riječi nisu prikladne, jer oni koji su bili krivi za smrt našeg Gospodina nisu se pokajali, a naše razumijevanje je da Sveto pismo jasno pokazuje da je pokajanje neophodno za oprost. (3) Oni koji su bili krivi za smrt našeg Gospodina nisu vjerovali u njega niti su se pouzdavali u njegovu zaslugu, a jasno učenje Svetoga pisma je da oprost mora prethoditi vjera. (4) Nije zabilježeno da su bili pokajanih i skrušenih srca i da su se okrenuli od grijeha; a jasno učenje Pisma je da nikome nije oprošteno osim u ovom stavu pokajanja. (5) Naš Gospodin još nije završio djelo žrtve, niti je još bio uzašao k Ocu i prikazao tu žrtvu čak i u ime vjernika, i stoga Otac nije bio spreman oprostiti grijeh. (6) Nemamo dokaza da je grijeh oprošten, ali svaki dokaz da je molitva samih Židova, „Njegova krv na nas i na našu djecu,” bila uslišana u vrijeme nevolje koja je došla na taj narod, o čemu Apostol kaže: „Došao je na njih konačni gnjev.” – I. Sol. 2:16.

Navodna druga riječ s križa, „Zaista, danas ti kažem, bit ćeš sa mnom u raju,”* očito je autentična. Bila je to Gospodnja poruka jednom od razbojnika koji je priznao svoj grijeh i želio Gospodnju naklonost i milost kada dođe u svoje Kraljevstvo. Naš Gospodin još nije potpuno došao u svoje Kraljevstvo; stoga još nije došlo vrijeme kada je lopov želio da bude zapamćen. Bez obzira na mračni dan i očiglednu pomrčinu života i nade našega Gospodina, on je uvjerio pokornika da je u stanju odgovoriti na njegovu molbu i da će to učiniti. Ispunjenje tog zahtjeva, kao što Sveto pismo pokazuje, doći će pri drugom dolasku našeg Gospodina, kada će preuzeti svoju veliku moć i ponovno uspostaviti raj na zemlji, raj koji je izgubljen zbog grijeha, ali koji je otkupljen dragocjenim krv. Tada će pokajnički lopov izaći; da, Sveto pismo nam govori da će svi koji su u svojim grobovima čuti glas Sina Čovječjega i izaći van; a ovaj će poziv uključiti i drugog lopova. Oni će izaći u povoljne uvjete Tisućugodišnjeg kraljevstva; ali možemo biti sigurni da će pokajnik imati prednost nad drugim i posebnu nagradu, također, za pružanje riječi utjehe našem Otkupitelju u njegovom smrtnom času.

„EVO TVOG SINA!” „EVO TVOJE MAJKE!”

Marija, majka našega Gospodina, i Ivan, njegov ljubljani učenik, očito su stajali nedaleko od križa,

*Uočite ispravljenu interpunkciju. Vidi STUDIJE- SVANUĆA, sv. VI., str.667

nedvojbeno uplakani i zasigurno žalosteci se. Ali naš Gospodin, tako daleko od razmišljanja o sebi i vlastitoj tjeskobi, mislio je na druge. Kao što je tijekom svoje službe išao čineći dobro, tako je u svom smrtnom času ovdje mislio na dobro, na dobrobit drugih, i gornjim riječima povjerio svoju majku brizi učenika punog ljubavi. Lijepa je lekcija! Kako nam pokazuje veličinu srca i suosjećanja našeg Gospodina, i kako nas uči da ne budemo potpuno zaokupljeni vlastitim kušnjama i poteškoćama, velikim i malim, nego da radije budemo nositelji tereta drugih, dopuštajući našim suosjećanjima, našim mislima i našim planovima da budemo aktivni za blagoslov svih onih koji su u bilo kojoj mjeri pod našom skrbi u stvarima zemaljskim ili duhovnim!

„Bože moj, Bože moj, zašto si me ostavio!” Ove su riječi poznate kao četvrta riječ ili poruka s križa. One nam označavaju dubinu tjeskobe našega Gospodina. Umirao je kao grešnikova otkupna cijena, kao zamjena, kako bi Bog bio pravedan i opravdao sve koji vjeruju u Isusa, te kako bi im u dogledno vrijeme podario uskrsnuće od mrtvih i povratak u Očevu naklonost i vječni život – svemu što je izgubljeno u Adamu. Da bi bio naša zamjena, on mora u svemu trpjeti sve ono na što smo mi bili osuđeni trpjeti kao grešnici. To uključuje ne samo njegov gubitak života, već i njegovo odsijecanje od svakog zajedništva s Ocem. Trenutak, takorekuc; morao je doći taj trenutak tame, odvajanja, i možemo lako shvatiti da je ovo bio najmračniji trenutak u svim iskustvima našeg Gospodina, još mračniji od Getsemanija, koji je bio samo predznak ovog iskustva. Kako nam je drago što možemo vidjeti filozofiju, razlog zašto je ovo iskustvo došlo našem Gospodinu! I dok to shvaćamo, neka to sve više i više ispunjava naša srca cijenjenjem blagoslova koji su naši po Kristu; povlasticu povratka u Očevu zajedništvo i ljubav, kako bismo mogli na sebe primijeniti Učiteljeve riječi: „Sam vas Otac ljubi.” (Ivan 16:27.) Ne postoji ništa u ovoj predsmrtnoj riječi našeg Gospodina što bi sugeriralo neiskrenost s njegove strane, i zasigurno ništa u njoj što bi sugeriralo nauk o Trojstvu! Međutim, to je u savršenom skladu sa svime što je rekao o temi njegova odnosa prema Ocu.

Peta riječ: „Žedan sam.” Ovaj izraz priziva u sjećanje nekoliko činjenica: (1) Izložen toplini sunca, samo s blagim pokrivanjem i pod živčanim uzbuđenjem i bolom, žeđ je morala biti jedan od glavnih elemenata mučenja za raspetoga. (2) Kada razmišljamo o činjenici da je naš Gospodin bio aktivni zastupnik Jehove u velikom djelu stvaranja svih stvari, uključujući vodu, Učiteljevo dobrovoljno poniženje i popuštanje žeđi – da, umrijeti u korist pobunjenika carstva – je izvanredna ilustracija njegove ljubavi prema čovječanstvu. Rečeno nam je da je ovaj krik žeđi izgovorio kada je znao da su sve stvari završene, kada je sav posao koji mu je bio dan da obavi bio

postignut – i tek tada se mogao pozvati na svoje stanje. Čak je i ovaj vapaj bio ispunjenje predviđanja Psalma 69:21. Naš je Gospodin odbio omamljujuće piće, ali je sada prihvatio osvježanje koje mu je dala spužva podignuta do njegovih usana na trsku, vjerojatno dugačkoj oko 1m. Dok razmišljamo o ovoj stvari, sjetimo se da je naš Gospodin bio gladan i žedan da mi, sa svima za koje je umro, imamo vodu života i kruh života – da postignemo vječni život!

„GOTOVO JE”

Ova šesta riječ bila je riječ o trijumfu. On je završio djelo koje mu je Otac dao da izvrši; bio je odan od početka do kraja, samopožrtvovan. Bilo mu je sigurno drago što je njegov zemaljski put došao kraju, radostan jer je završio pobjedom i jer je to u konačnici značilo blagoslov svijeta čovječanstva i njihovo oslobađanje od vlasti grijeha, smrti i Protivnika. Moglo bi se reći u ovom smislu riječi da je naš Gospodin započeo svoje djelo kada je napustio nebeske dvore i ponizio se da preuzme ljudsku narav; i da je to napredovalo tijekom razdoblja njegovog postizanja muževne dobi, trideset godina: međutim, s obzirom na Pismo, djelo koje je dovršeno bilo je djelo žrtvovanja koje je započelo u Jordanu kada je bio kršten, kada je izvršio potpuno posvećenje sebe čak do u smrt. Neposredno prije svog raspeća rekao je: „Imam krštenje koje se treba izvršiti i kako sam tjeskoban dok se ne završi.” Tri i pol godine bilo je razdoblje njegovog krštenja u smrt, a sada je došao posljednji trenutak – „Svršeno je.”

„Oče, u tvoje ruke predajem duh svoj.” Pretpostavlja se da je ovo bila posljednja riječ, posljednji čin zemaljske službe našega Gospodina, njezin završni dodir. Kako je prikladno da onaj koji je nastojao izvršiti Očevu volju pod svaku cijenu ima apsolutno povjerenje da će u njegovoj smrti njegov duh života biti u Očevoj brizi i čuvanju, te da će se on tako izraziti! I to bi trebalo vrijediti za sve koji su njegovi sljedbenici. Nakon što smo sve predali Gospodinu, trebali bismo tako potpuno prihvatiti njegova milostiva obećanja da budemo bez straha dok silazimo u smrt. Međutim, smrt je u slučaju našeg Gospodina morala značiti mnogo više nego što bi ikome od nas mogla značiti. Ne samo da imamo Gospodinovo jamstvo o uskrsnuću, već imamo ilustraciju božanske moći u našem vlastitom slučaju. On je bio taj koji je uskrisio našeg Gospodina Isusa od mrtvih čija će se moć primjenjivati kroz njega da nas izvede u slavu, čast i besmrtnost. Naš Gospodin je bio preteča; nitko prije njega nije uskrsnuo od mrtvih, ni do savršenstva ljudskog života ni do savršenstva božanske prirode.

SLOMLJENOG SRCA DOSLOVNO

Sveti Luka nas obavještava da je zavapio iza glasa, izjava i svjedočanstvo svima koji su bili blizu njegove

nade u Boga i uskrsnuće. Neki suvremeni pisci smatraju krik izgovorom osobe koja umire raspuknutog srca, uz pretpostavku da je to bio neposredni uzrok smrti našeg Gospodina. Priznaje se da postoji nešto poput zapravo slomljenog srca. Uzrok ovog raskida mogli bismo pripisati sramotnim okolnostima oko izdaje, poricanja, osude, bičevanja i razapinjanja našeg Gospodina; i nema sumnje da bi ga sve to deprimiralo u duhu. Ali po našem sudu primarni uzrok pucanja njegova srca bila je tuga spomenuta u četvrtom krik, povlačenje božanskog zajedništva, usamljenost koja je bila njegova u posljednjem času.

Tehničko objašnjenje razloga za pretpostavku da je naš Gospodin umro od pucanja srca je ovako navedeno:

„Krvava voda koja je izbila iz Kristova boka kada ju je probolo vojničko koplje dokazuje to. Krv koja je curila iz srca u perikard razdvojila se u crvene ugruške i vodeni serum. Isus je umro doslovno od slomljenog srca.”

Ne iznenađuje nas da je u božanskom poretku priroda stvorena da očituje sućut s našim Gospodinom neobičnom tamom koja je nadvladala zemlju u vrijeme kada je Isus visio na križu. Jedan drevni MS., koji se bavi temom, kaže da su „mnogi hodali sa svjetiljkama i tama je trajala sve dok Isus nije skinut s križa.” Spominje se i veliki potres koji se dogodio u to vrijeme, u vezi s kojim je teška zavjesa Hrama, koja je odvajala Svetinju od Svetinje nad svetinjama, bila razderana od vrha do dna, simbolizirajući tako, kako Apostol sugerira, da je put u Svetinju nad svetinjama sada očitovan, omogućen kroz patnju i smrt Krista. Prema Marku, Josip iz Arimateje otišao je „hrabro” Pilatu i zatražio Isusovo tijelo. Po svemu sudeći, mora da je bio plemenit karakter. Matej kaže „bio je bogat čovjek”; Luka kaže, „dobar čovjek i pravednik ... koji je tražio Kraljevstvo Božje”; Marko kaže da je bio „savjetnik časnog staleža”, to jest član Velikog vijeća. Kako će teško oni koji imaju bogatstvo ući u kraljevstvo nebesko, rekao je Isus. Teško im je, jer proporcionalno imaju puno više toga za prevladati nego da su siromašni. Da ovaj Josip iz Arimateje nije bio bogat čovjek, vjerojatno bi bio u potpunosti Isusov sljedbenik. Drago nam je, međutim, znati da se o njemu može reći toliko dobrih stvari i da su njegova hrabrost i odvažnost rasle, umjesto da jenjavaju pod kušnjama. Ne možemo li se nadati da je na kraju postao učenik i sljedbenik u punom smislu riječi? Geike primjećuje glede njega:

„To nije bila laka stvar koju je Josip poduzeo: jer sudjelovanje u pokopu u bilo koje vrijeme bi ga oskvrnulo sedam dana i učinilo skroz nečistim što bi dotaknuo (Brojevi 19:11); a učiniti to sada je uključivalo osamu kroz cijeli tjedan pashe sa svim njegovim svetim obredima i veseljima.”

Koliko je Josipova prirodna, tesana grobnica bila počašćena Učiteljevim pokopom u njoj!

Sa zadovoljstvom nalazimo Nikodema, još jednog bogatog i utjecajnog vladara Židova, povezanog s Josipom u brizi za tijelo našega Gospodina. Možemo biti sigurni da su ovi ljudi primili iz ruku Gospodina poseban blagoslov zbog hrabrosti i revnosti koju su ovom prilikom pokazali. Možemo biti sigurni da oni koji su toliko uplašeni da se suzdržavaju kada se ponude prilike za služenje Gospodinu, vjerojatno neće biti odobreni od Učitelja i stoga je malo vjerojatno da će dobiti veliku nagradu koju on sada nudi pobjednicima. Za nas je pouka u svemu tome da budemo hrabri za pravo, za istinu, za Gospodina, za braću – pod svaku cijenu. Doista, što nas više koštaju naša hrabrost i vjernost privilegijama i prilikama, to će veća biti naša nagrada, kako u sadašnjem životu, tako i u onom koji dolazi. Ovo je treće spominjanje Nikodema u vezi sa službom našega Gospodina. Prvo je posjetio Isusa noću, kako je zapisano u Ivanu 3. Drugo, on se oprezno umiješao u Isusovu korist kada je učinjen pokušaj da se uhvati Gospodin, kao što je zapisano u Ivanu 7:44-52. A sada je, kao što neki sugeriraju, „iskoristio posljednju priliku za službu s gorkom utjehom da nije uspio tamo gdje je mogao mnogo učiniti.” Bio je bogat čovjek i donio je stotinu rimskih funti (67 funti naše težine) smirne, smole i istucanog drveta aloe, aromatičnog i konzervansa, koji su Židovi navodno koristili za umatanje mrtvih. Pouka za nas je da se ne trebamo zadovoljiti neutralnošću u vezi s istinom i njenom službom. Trebali bismo biti pozitivni što je više moguće; trebali bismo zauzeti stav za pravednost i činiti svom snagom u ime Gospodinove stvari i Gospodinove braće; dok koristimo mudrost i diskreciju, ipak trebamo biti hrabri. Trebali bismo donijeti svoje cvijeće da razveselimo i utješimo život, a ne čekati da smrt spriječi da ga cijesimo.

Newman Hall predlaže:

„Golgota! Postoji legenda da je to bilo samo središte zemljine površine, središnja točka nastanjive kugle zemaljske. Ne mislimo ništa na legendu, ali puno na istinu koju ona sugerira, jer je Kristov križ pravo središte Crkve gdje se sastaju svi vjernici, svih plemena i naroda.”

Drugi kaže:

„Kako ćemo se usuditi, s križem u našem pogledu, položiti svoje živote za samo-blagoslov i samozadovoljstvo? Kako ćemo posjedovanje časti ovoga svijeta, njegovo bogatstvo, ili njegovu naklonost ili njegova visoka mjesta, učiniti glavni cilj i opseg našega života? ne sudjelujući u Kristovim mukama, uvijek birajući blagdan, a nikad post?”

Phillips Brooks je napisao:

„Imaš svoj križ, prijatelju moj. Postoji bol u dužnosti koju obavljaš. Ali ako u svoj svojoj boli znaš

da ti Božja ljubav postaje draža i jasnija istina, tada možeš trijumfirati u svakoj žrtvi. Tvoj križ je osvojio nešto od slave i ljepote vašeg Gospodina. Radujte se i kličite jer ste s Kristom razapeti.”

NAŠ KLJUČNI TEKST

Na kraju ove lekcije prisjetimo se važnih istina njezinog ključnog teksta, „Krist je umro za naše grijeha prema Svetom pismu.” Nije umro jer je smrt bila prirodna, jer je bio grešan poput drugih ljudi, niti

da nam pokaže kako umrijeti; umro je za naše grijeha, zbog naših grijeha; zato što je kazna za naše grijeha bila smrtna kazna, i zato što moramo biti otkupljeni kako bismo imali bilo kakav budući život na bilo kojem nivou. Stoga:

„Križ Kristov slavimo,
Uzdižući se nad ruševinama vremena;
Sva svjetlost svete priče
Skuplja se oko njegove uzvišene glave.”

„ONAJ KOJI ŽIVI I BIO JE MRTAV”

– IVAN 20:1-18 – 31 SVIBNJA –

Ključni tekst: – „Ja sam onaj koji živi i bijah mrtav; i evo, živim zauvijek.” – Otkr. 1:18

NEMA važnije lekcije u vezi s Evandjeljem od one o uskrsnuću našega Gospodina Isusa. Isusova smrt doista nam pokazuje njegovu ljubav i Očevu ljubav u našu korist. Ali u božanskom planu, da bi čovjek imao odgovarajuću korist od Isusove smrti, on mora ustati od mrtvih; on mora postati Kapetan našeg spasenja, kao i naš Otkupitelj. Mrtvi Krist ne bi mogao biti naš Spasitelj; kao što je objavljeno: „Jer ja živim i vi ćete živjeti.” (Ivan 14:19.) Pravilno uvažavanje ove teme materijalno pomaže u ispravljanju raznih teoloških zaokreta koji su stoljećima mučili Gospodinov narod.

(1) Moramo imati ispravnu misao; taj naš Gospodin je stvarno umro, da tu nema nikakve laži, da nije bio, kako neki pogrešno pretpostavljaju, življi nego ikad dok je naizgled mrtav. Naš ključni tekst izražava ovu misao riječima našeg Gospodina: „Ja sam onaj koji živi i bio sam mrtav.” Bio je mrtav u istom smislu kao što je bio mrtav i Adam, jer je umro kao Adamova zamjena, da zauzme njegovo mjesto pod božanskom kaznom ili prokletstvom prvobitnog grijeha, kako bi omogućio oslobađanje Adama i svih njegovih potomaka od te kazne. Kako Isus u smrti nije otišao na mjesto vječnih muka, tako ni Adam nije otišao na mjesto muka, niti je išta slično implicirano u presudi koja mu je izrečena, usprkos svim vjerovanjima kršćanstva koja govore suprotno. Neka Bog bude istinit iako se svako vjerovanje učini lažju!

„SIŠAO JE U PAKAO”

Ovaj izraz nalazimo u takozvanom Apostolskom vjerovanju. To je u potpunom skladu s izjavom proroka Davida, „Nećeš ostaviti moju dušu u šeolu” [grob, prevedeno trideset i jedan put pakao i trideset jedan put grob i tri puta jama]. Apostol Petar potvrđuje isto, citirajući Psalmistove riječi na grčkom; on kaže: „Nećeš ostaviti moju dušu u hadu” [grob, grobnica, stanje smrti]. I isti apostol, govoreći pod nadahnućem Pedesetnice, o temi uskrsnuća našeg Gospodina kaže nam da prorok David nije rekao ove riječi glede sebe, da one nisu bile istinite za njega, da je njegova duša

ostavljena u šeolu, u hadu, i da je njegovo tijelo vidjelo truljenje. Sveti Petar kaže za Davida: „Njegov je grob s nama do danas.” To ne bi bio njegov grob da je uskrsnuo. Apostol kaže da su ove riječi izrečene o našem Gospodinu; da njegova duša, biće, nije ostala u grobu; da je treći dan uskrsnuo od mrtvih. Nema isprike za zbrku koju umovima onih koji se pitaju o ovoj temi obično predstavljaju njihovi učitelji. Sveto pismo je dovoljno jasno u svojoj izjavi da je Gospodin bio mrtav, a ne živ. Kako bi spriječili bilo kakav nesporazum, ono jasno objašnjava da nije samo tijelo našeg Gospodina bilo mrtvo, nego je i njegova duša bila mrtva; kao što čitamo: „Izlio je svoju dušu na smrt”, „Prinio je svoju dušu kao žrtvu za grijeh”; i opet: „On će vidjeti trudove svoje duše i bit će zadovoljan.” (Izaija 53:10-12.) I opet u gore ispitanom tekstu, „Nećeš ostaviti dušu moju u paklu,” u šeolu, u hadu, grobnici, stanju smrti. Pretpostaviti bilo što drugo osim da je naš Gospodin zapravo mrtav značilo bi pretpostaviti da je Kalvarija sva bila ruglo, farsa, i da je naš Gospodin kao duh izašao iz smrtnog tijela i prevario svoje dželate, dopuštajući im da pretpostave da su ga ubili, dok je bio življi nego ikad. Biblijske izjave su sasvim suprotne od ovoga, i moramo čvrsto stajati uz Riječ Božju kako bismo izbjegli zabunu. Tijekom „mračnog vijeka” Crkvi je nametnuta teorija da čovjek koji izgleda kao da umire da to nije tako, već da postaje življi nego ikad. Na ovoj lažnoj premisi izgrađene su razne zablude-spiritizam, teozofija, čistilište, sredstva za izbavljenje iz čistilišta, molitva za mrtve, itd., itd.

Svi učenjaci su svjesni istinitosti onoga što smo ovdje iznijeli, ali malo njih je spremno prihvatiti borbu protiv greške koja je postala tako čvrsto ukorijenjena u ljudskom umu, bojeći se gubitka utjecaja, časti među ljudima i plaće. Kao ilustraciju onoga što kažemo skrećemo pozornost na džepnu karticu s otiskom Presbyterian Board of Publication and Sabbath School Work, 1319 Walnut St., Philadelphia. Ova kartica ima s jedne strane otisnuto deset zapovijedi, a s druge strane

Apostolsko vjerovanje. U potonjem, glede Isusa, čitamo, on je „patio pod Poncijem Pilatom, bio razapet, mrtav i pokopan; sišao je u pakao; treći dan je uskrsnuo od mrtvih.” Pored riječi „pakao” postoji zvjezdica koja se odnosi na fusnotu, koja je ovdje dana:* „tj. nastavio u stanju mrtvih i pod vlašću smrti do trećeg dana.” Ovo uvjerljivo pokazuje da Prezbiterijansko vijeće svećenika priznaje činjenicu da je Isus bio mrtav i da nije bio živ tijekom razdoblja njegova ukopavanja. Nije bio ni u paklu patnje ni u raju blaženstva. Bio je mrtav, kako je sam izjavio u našem tekstu. Njegovo uskrsnuće bilo je njegov dolazak u život – i opet nam je rečeno da je Očevom snagom podignut iz mrtvih. – Djela 2:24,32.

GROBLJA – MJESTA SPAVANJA

Naša uobičajena riječ groblje označava mjesto za spavanje, a misao koja je tako prenesena u potpunosti je u skladu s učenjima Svetoga pisma o toj temi. Ono uči da je kazna za grijeh smrt i da bi smrt značila potpuno, apsolutno, trajno uništenje da nije bilo Božjeg milosrđa koje je osiguralo naše otkupljenje od te kazne i uskrsnuće od mrtvih kroz Isusa. I upravo zbog naše vjere u Božje obećanje o uskrsnuću mrtvih, mi, zajedno s biblijskim piscima, govorimo o smrti kao snu. Dakle, „Abraham je počinuo sa svojim ocima”, svi proroci i kraljevi „počivali su sa svojim ocima”, Stjepan je „usnuo” da dočeka vrijeme buđenja u jutro uskrsnuća, na drugi dolazak svoga Otkupitelja za uspostavu njegovog Kraljevstva. Slično Apostol govori o buđenju mrtvih u Kristu u to veličanstveno jutro, pa čak skreće našu pozornost na činjenicu da se za cijeli svijet može ispravno reći da „spava u Isusu,” jer je naš Gospodin svojom smrću otkupio cijeli svijet čovječanstva i prekinuo njihovu smrtnu kaznu te će u dogledno vrijeme probuditi sve njih u jutro uskrsnuća. Stoga Apostol, pišući Crkvi u pogledu njihovih mrtvih i umirućih prijatelja, kako u Kristu tako i izvan njega, kaže: Ne žalimo kao drugi koji nemaju nade, jer ako vjerujemo da je Isus umro [za prvobitni grijeh na cijeli rod] i uskrsnuo [da bude izbavitelj rase iz okova grijeha i smrti] vjerujemo također [logična posljedica] da oni koji spavaju u Isusu [čija je smrt njegovom zaslugom promijenjena u san] hoće li Bog po njemu izvesti od mrtvih. (I. Solunjanima 4:13,14.) Ovo je u skladu s Očevom pripremom da će biti uskrsnuće i pravednih i nepravednih, i da će to djelo izvršiti Gospodin Isus, njegov počasni predstavnik.

Riječ groblje, dakle, ispravno shvaćena, mjesto spavanja mrtvih, poučava svezak u sebi onima koji imaju uši da čuju. To je u potpunom skladu s činjenicama kakve poznajemo, a još bolje u potpunom je skladu s božanskim otkrivenjem da je „plaća za grijeh smrt; ali je dar Božji vječni život po Isusu Kristu, našem Gospodinu” – uskrsnućem od mrtvih.

(Rim. 6:23.) S tim u vezi sjetimo se riječi našeg Gospodina, „Ne čudite se tome; jer dolazi čas u koji će svi koji su u svojim grobovima čuti njegov glas i izići će”, oni koji će uspješno proći svoje suđenje u život vječni, trenutno usavršeni, dok će oni koji neće biti odobreni biti izvedeni kako bi mogli imati priliku ustati iz uvjeta grijeha i smrti po presudama, kaznama i ispravicima Milenijskog Doba. Posebnu pažnju za sada skrećemo na riječ „grobovi” u ovom tekstu. Već smo vidjeli da šeol na hebrejskom označava stanje smrti i da je hades njegov grčki ekvivalent, ali riječ koja je ovdje prevedena kao „grobovi” je drugačija, naime, mnemeion, koja označava „sjećanje.” Ispravna misao je da iako naši prijatelji i susjedi iz svijeta čovječanstva idu do grobnice u stopi od 90 000 svaki dan, oni ipak nisu izbrisani iz postojanja, već su još uvijek u božanskom „sjećanju” i predmet su božanske moći i na kraju će biti pušteni iz velike tamnice smrti od strane onoga koji nas je sve kupio svojom dragocjenom krvlju.

USKRSNUĆE NADE I RADOSTI

U potpunom je skladu s biblijskim prikazom da radost uzbuđuje naša srca dok dolazimo do uskrsnuća našega Gospodina Isusa i također kada razmišljamo o jutru uskrsnuća Milenijskog dana i obećanju da će u njemu i time Gospodin Bog izbrisati sve suze sa svih lica, i neće više biti ni uzdisanja, ni plača, ni umiranja, jer će sve prijašnje proći. Ali bez obzira na ovaj prirodni, ispravan osjećaj, uskrsnuće ne zauzima svoje pravo mjesto u umovima većine kršćana iz istog razloga iz kojeg je drugi Kristov dolazak izgubio ispravan odnos s njihovom vjerom. Greška leži u činjenici da je nesvjesno usađena druga nada od one iz Biblije, nada da ljudi ne umiru nego odmah prelaze u slavu ili odmah u vječnu tjeskobu. Onima koji tako pogrešno čitaju svoje Biblije riječ uskrsnuće može imati samo malo stvarnog značaja. Za sve takve to nije samo bespotreban i beskoristan prijedlog, već i vrlo nezgodan. Oni pitaju: „Zašto uskrsnuće za one koji su otišli na nebo i koji se nadaju da su njegove radosti vječne? Zašto uskrsnuće za one koji su prošli u vječnu muku? Što se može dobiti?” Vrlo istinito, odgovaramo! Pod takvim uvjetima nesumnjivo uskrsnuće ne bi imalo nikakvu vrijednost i ne bi imalo mjesta, ali to nisu uvjeti. Mrtvi su mrtvi; nemaju ni radosti ni patnje dok spavaju. Oni ne znaju ništa o proteku vremena; trenutak buđenja za svakoga bit će sljedeći u svijesti nakon onoga kada su umrli. S ovog stajališta uskrsnuće je vrlo važno, bez njega ne bi moglo biti budućeg života ili blaženstva. Stoga se apostol radovao uskrsnuću i uputio nas unaprijed na isti događaj za vrhunac naših nada – a naš dragi Otkupitelj je naznačio da blagoslov svijeta ovisi o tome da li čuju njegov glas i izađu iz tamnice smrti, grobnice, da čuju dobru vijest, da im se sudi ili testira

njihova spremnost da budu poslušni svom Stvoritelju. Svi koji budu slušali zapovijedi velikog Kralja njegovim će presudama koje su tada bile na zemlji biti dovedeni do savršenstva i vječnog života, dok će oni koji odbiju biti poslušni srcem na kraju biti uništeni u Drugoj smrti. – Djela 3:23.

„POSTATI PRVINAMA”

Apostol Pavao je otkrio da duh grčkih filozofa zadire u učenja Evandjelja čak i u njegovo vrijeme, tako da je u Gospodinovoj providnosti bilo prikladno da napiše prekrasno poglavlje (I. Kor. 15) u kojem će u potpunosti izložiti nauku o uskrsnuću i kakva bi bila naša sudbina bez uskrsnuća. On kaže: Ako nema uskrsnuća mrtvih, uzaludna je naša nada, uzaludno naše propovijedanje, još smo u svojim grijesima; a oni koji su već umrli izginuli su i naša će sudbina biti ista. Ako Bog nije osigurao uskrsnuće za mrtve, onda je naša budućnost beznadna i mogli bismo isto tako jesti, piti i veseliti se, jer sutra umiremo. – reci 12-18.

Apostol je pisao onima koji su vjerovali u Isusovo uskrsnuće, ali koji nisu vjerovali u nužnost vlastitog uskrsnuća, pa dodaje: Ako mrtvi ne ustanu, onda Krist nije uskrsnuo, a ako Krist nije uskrsnuo, osnova svih tvojih nada i vjere ispada; i ako je Krist uskrsnuo od mrtvih, morate logično vjerovati da će uskrsnuće njegovih sljedbenika biti poput njegovog. Doista, kao što opet kaže apostol, o uskrsnuću Crkve govori se kao o Kristovom uskrsnuću, imajući udio u Kristovu uskrsnuću; jer u izlasku iz mrtvih Crkva će dijeliti istu vrstu uskrsnuća kao i naš Gospodin, biti poput njega – usmrćeni u tijelu bit će oživljeni u duhu, posijani u raspadljivosti uskrsnut će u neraspadljivosti, posijani u slabosti bit će podignuti u moći, posijana životinjska tijela, oni će biti podignuti u duhovnim tijelima. Svi koji su sada preneseni od Adama do Krista i prihvaćeni od Boga kao članovi Tijela Kristova, članovi Kristove Nevjeste, imaju njegovu novu narav, začeti su od Duha i bit će u uskrsnuću duhovna bića kao njihov Gospodin i glava. Ostatak čovječanstva u uskrsnuću bit će poput njihove glave, Adama. Kakav je Nebeski, takvi će biti oni koji postignu njegovu prirodu; kakav je bio zemaljski, takvi će i oni biti koji u ovom Evandeoskom dobu ne dožive začecije Duhom Svetim. Što se tiče ostatka prirodnog sjemena, njihovo uskrsnuće bit će u zemaljskim uvjetima, postupno uzdizanje do potpunog savršenstva ljudske prirode, sve što je Adam izvorno imao, plus iskustvo.

Ako je naš Gospodin postao prvina onih koji su pomrli, nije li usnuo? I zar ostali ne spavaju? I ako je on probuđen, podignut od mrtvih Očevom moći, zar ne moraju svi biti probuđeni i podignuti? Prvi plodovi podrazumijevaju naknadne plodove. Sveto pismo ističe da je Crkva uključena s Gospodinom kao dio prvina, „neka vrsta prvina Bogu od njegovih stvorenja”. (Jak.

1:18.) Tako je Kristovo uskrsnuće započelo uskrsnućem našega Gospodina i bit će dovršeno promjenom posljednjeg člana Crkve, a to je njegovo Tijelo. „Krist, prvine” tada će biti potpun. Ali ovo neće dovršiti božanski plan, jer je Božja namjera imati naknadne plodove, veliku žetvu, koja će biti prikupljena tijekom Milenijskog doba. Na to upućuje apostol, govoreći: Poslije oni koji su Kristovi za vrijeme njegove paruzije. Paruzija našeg Gospodina trajat će tisuću godina; on će biti prisutan u svijetu, prisutan sa samom svrhom utvrđivanja koliko će svijeta, pod povoljnim uvjetima znanja, mogućnosti i pomoći, rado krenuti povišenim putem svetosti do savršenstva, do potpunog oporavka od grijeha i smrti. Ta će plemenita grupa biti posljedica božanskog plana. Zemlja kao i nebo bit će ispunjeni slavom Božjom kada svi koji čine zlo budu istrijebljeni; i tada će se svaki glas na nebu i na zemlji čuti kako hvali onoga koji sjedi na prijestolju i Jaganjca za veliko dovršenje božanskog plana!

NARATIV NAŠE LEKCIJE

Oni koji pravilno shvate važnost Isusova uskrsnuća uočiti će potrebu za njegovim vrlo eksplicitnim opisom koji nam daje Evandjelje, jer bez vjere u Isusovo uskrsnuće moramo biti bez vjere u zaslugu njegove smrti, u dostatnost njegove žrtve za grijeh u našu korist i posljedično imati neizvjesnost u pogledu našeg vlastitog uskrsnuća, spasenja koje će nam biti doneseno objavom našeg Gospodina i Spasitelja Isusa Krista. (1. Petr. 1:13.) Ovo objašnjava sitnost detalja. Štoviše, ne samo da se treba prisjetiti da su apostoli i pet stotina braće, obraćenih na učenje našega Gospodina u to vrijeme, bili tjelesni ljudi i trebali su takve dokaze koji bi se svidjeli tjelesnom umu, nego se također treba prisjetiti da poruka o smrti i uskrsnuću našeg Gospodina treba ići do tjelesnih ljudi kroz cijelo Evandeosko doba i mora biti tako jednostavna i jasna da je svi razumiju. Nakon što su apostoli primili Duha Svetoga, razumjeli su stvari povezane sa smrću i uskrsnućem našeg Gospodina, koje prije nisu razumjeli. Slično je i kod nas; kada primimo Duha Svetoga dolazimo do dubljeg uvažavanja značajki božanske istine.

„POGUBLJEN U TIJELU – OŽIVLJEN U DUHU”

Naš je Gospodin uzeo našu prirodu ne s ciljem da je održi zauvijek, već samo da bi mogao predstaviti otkupnu žrtvu za nas; da bi mogao umrijeti kao čovjek Krist Isus za čovjeka Adama i njegovo potomstvo uključeno s njim u njegov grijeh. Isusova smrt dovršila je djelo koje je došao obaviti, kao što pokazuju njegove riječi na samrti – „Svršeno je.” Nije bilo razloga zašto bi on trebao biti podignut kao ljudsko biće, već svaki

razlog za suprotno. Kao ljudsko biće bio bi ograničen u svojoj moći, talentima, dostojanstvima, časti i tako bi zauvijek bio ponižen kao rezultat velikog djela koje je izvršio u poslušnosti Očevu programu. To bi bilo potpuno suprotno od onoga što apostol ističe kada izjavljuje da je Bog uskrisio Isusa od mrtvih i visoko ga uzvisio daleko iznad anđela, poglavarstva i moći i svakog imena koje se imenuje. (Fil. 2:9; Ef. 2:21.) Najočiglednije, dakle, on sada nema ljudsku narav, nego, kao što Sveto pismo izjavljuje, božansku narav, jer ljudska narav, umjesto da bude daleko iznad one anđela, je „malo niža od anđela.” – Psa. 8:5.

Prema tome, naš je Gospodin bio usmrćen u tijelu – nije oživljen ili podignut u žiot ili uskrsnuo u tijelu – nego kao što je apostol izjavio, bio je oživljen, podignut u duhu, duhovno biće najvišeg reda, „promijenjen” od smrtnika do besmrtnika, jer „tijelo i krv ne mogu baštiniti Kraljevstva Božjega”.

DVIJE LEKCIJE POUČAVANE

Vidimo, dakle, da su dvije velike pouke trebale stići sljedbenicima našega Gospodina: (1) da njihov Učitelj više nije mrtav nego živ, uskrsnuo od mrtvih; (2) da on više nije bio čovjek Krist Isus, nego Isus „promijenjen”, proslavljen. „Sada je Gospodin taj duh.” – 2. Kor. 3:17.

Kako su ove dvije velike i važne lekcije mogle biti poučene učenicima tada i nakon toga, budući da su, kako naš Gospodin kaže, bili sporog sluha jer su bili tjelesni ljudi s tjelesnim umovima, prirodno skloni razmišljati samo o zemaljskim stvarima, tjelesni nivo postojanja? Metoda koju je usvojio naš Gospodin bila je, prvo, učiniti vrlo jasnim prema njihovom tjelesnom smislu činjenicu njegova uskrsnuća uklanjanjem njegova tijela iz groba, vizijom anđela koji govore o našem Gospodinu kao uskrsnom, odjećom i ubrusima ležeći na svojim mjestima kao da ga je netko probudio iz sna. Kako bi naglasio ovu lekciju, naš se Gospodin, iako duhovno biće, ukazao učenicima u fizičkim tijelima koja je u jednoj ili dvije prilike dopustio da ga se dotakne. Ali kako ne bi stekli ideju da je on još uvijek čovjek, kako ne bi izgubili iz vida činjenicu da je on bio duhovno biće koje se pojavljivalo kao čovjek, kao što su anđeli često činili u prošlosti, naš se Gospodin pojavio u različitim oblicima, jednom kao vrtlar, jednom kao stranac putujući u Emaus, jednom kao stranac na obali Galileje pozivajući ribare i upućujući ih gdje da bace mreže, dva puta u gornjoj sobi, gdje je pokazao da nije čovjek ušavši u njihovu sredinu dok su vrata bila zatvorena i, nakon kratkog razgovora, nestao izvan njihova pogleda dok su vrata još bila zatvorena. Na ove različite načine Gospodin je pokazao dvostruku lekciju, i ostao je sa svojim učenicima četrdeset dana kako bi se te lekcije mogle dobro naučiti – prvo, da je uskrsnuo; drugo, da se promijenio i da više nije čovjek Krist Isus.

Nije ni čudo da je prva Crkva, cijeneći vrijednost uskrsnuća našega Gospodina i činjenicu da oni više nisu bili Židovi pod židovskim zakonom, postupno promijenila dan posebno odvojen za bogoslužje sa sedmog dana na prvi dan u tjednu – ali ne s bilo kakvim zakonom ili zapovijedi, jednostavno dobrom voljom i izborom, budući da je kršćaninu svaki dan subota, sveti dan u kojem ne smije činiti ništa što bi bilo pogrešno ili neugodno Gospodinu. Običaj je lijep i svi koji ljube Gospodina i cijene vrijednost njegova uskrsnuća moraju zbog toga poštovati prvi dan u tjednu. Učinio ga je svetim uskrsnućem našega Gospodina; postao je, stoga, njegovim sljedbenicima dan nade.

Spajanjem različitih izvještaja o jutru uskrsnuća nalazimo (Marko 16:1) da je Marija Magdalena, spomenuta u našoj lekciji, bila jedna od prvih kod groba dok je još bio mrak; da su s njom bile Marija, Jakovljeva i Salomina majka, i (Luka 24:10) Ivana, žena Huze, Herodova upravitelja. Putem su se pitali tko će odvaliti kamen s ulaza u grobницу da bi mogli ući sa svojim miomirisima kako bi dovršili posao balzamiranja koji je bio prekinut dvije večeri prije zbog židovskog Sabata koji je tada počinjao. Na njihovo iznenađenje, kamen je već bio otkotrljan. Zadržali su se neko vrijeme čudeći se, a onda su u polumraku opazili da Gospodinovo tijelo nije tamo. Zbunjena njihovim daljnjim gubitkom, Marija je požurila u Ivanov dom, kod kojeg je Petar stanovao, i ispričala ove činjenice. Dvojica apostola su otrčala do groba. Ivan, mlađi, koji je pretekao Petra, stigao je prvi. Ali u to su vrijeme druge žene otišle kako bi priopćile vijest drugim učenicima. Obuzet strahopoštovanjem, Ivan se sagnuo i pogledao unutra, ali je Petar, po dolasku, još hrabriji, ušao u pratnji Ivana. Pronašli su stvari kako ih je Marija opisala, tijelo je nestalo, lanene krpe bile su ondje. Uznemireni i zbunjeni otišli su svojim putem. Iako je indikacija da su oboje vjerovali, njihovo vjerovanje nije bilo da je Gospodin uskrsnuo, nego da je Marijina priča istinita, da je njegovo tijelo bilo uklonjeno, „jer još nisu poznavali Pismo da mora uskrsnuti od mrtvih.” – r. 9.

Marija se vratila u grob ispunjena tugom; ona je plakala i govorila u svom srcu, Mogli su nam barem ostaviti tijelo našega Gospodina. Ponovno je pogledala u grobницу. Ah, sad je vidjela nešto drugačije. Bila su prisutna dva anđela, koji su rekli: „Zašto plačeš?” nagovještavajući da nema razloga za plač i tako bez sumnje pomogli pripremiti Mariju za sljedeći korak objave našega Gospodina. Buka ili možda sjena skrenuli su joj pozornost unazad i ugledala je čovjeka za kojeg je pretpostavila da je vrtlar te ga je pozvala, gospodine, ako ste ga odnijeli, recite mi gdje ste ga položili i ja ću se pobrinuti da niste dodatno uznemireni po tom pitanju, jer ja i njegovi drugi

prijatelji brinut ćemo se za njegove ostatke. Tada se Isus, koji je sakrio svoj identitet pojavivši se u „drugom obliku,” poput vrtlara, u odjeći različitoj od one koja je bila podijeljena među vojnicima, a također i od one u koju je bio zaogrnut, otkrio kroz ton njegovog glasa koji je tako dobro poznavala, izgovarajući samo njezino ime. U trenutku joj je istina sinula u umu i povikala je, Rabboni, moj Učitelju, moj Gospodine!

Kod nas, kao i kod Marije, tuga ponekad ispuni naša srca i ne vidimo potoke radosti i vječnog blagoslova koje Gospodin ima za nas; dok ne čujemo njegov glas, njegovu riječ, ne cijenimo istinu. Ali svi koji poznaju Učitelja doista poznaju njegov glas, poznaju njegovu poruku, poznaju njegov duh, njegovu narav; kako je sam izrazio, Moje ovce slušaju moj glas i idu za mnom, ne prepoznaju glas tuđinaca. – Ivan 3:5.

„JOŠ NISAM UZAŠAO”

U svom zanosu Marija je očito htjela uhvatiti Gospodina za noge. Njezina je misao očito bila, Ovo je vizija, koja će proći i ja više neću vidjeti svoga Gospodina; Držat ću ga čvrsto; gdje je on i ja moram biti. Ali Isus ju je poučio drugačije, a lekcija je dobra i za nas. Želio bi da zapamti da je već rekao: „Za tebe je korisno da ja odem.” Zašto bi ga onda trebala zadržati? Osim toga, nije bila spremna ići s njim, imala je lekcije za naučiti, iskustva su trebala dodatno razviti njezin karakter, prilagoditi je i pripremiti za blagoslove Kraljevstva. On mora otići, ona mora ostati. Ona se mora naučiti podložnosti, povjerenja u njega i spoznati da je on u stanju učiniti da sve zajedno funkcionira na dobro onima koji mu vjeruju. Naš je Gospodin dao Mariji poruku za apostole, uslugu koju je mogla učiniti njemu i njima – a nagovještaj je da je radije trebala razmišljati o takvoj službi umjesto da ga drži za noge; trebala bi iskazivati vjeru i prihvaćati božansku providnost te žuriti širiti dobru vijest o njegovu uskrsnuću drugima. Pouka za nas je očita. I mi smo čuli za Isusovu smrt i uskrsnuće i osim toga naučili smo o Božjoj milosti preko njega, i naša je prednost prenijeti poruku svoj braći gdje god bili, svima koji imaju sluh.

Izjava našeg Gospodina, Još nisam uzašao svome Ocu i vašem Ocu, svom Bogu i vašem Bogu, naglašava činjenicu da on nije otišao na nebo kad je umro, nego u grob, u stanje smrti. Također naglašava činjenicu da je on naš stariji brat, naš preteča u Očevoj prisutnosti i u slavama koje Bog čuva za sve one koji ga ljube, koji ga ljube do te mjere da su spremni slijediti Isusove stope u bilo koju cijenu uz neravan uski put.

„PROPOVIJEDA O DUHOVIMA U ZATVORU”

Ukazujemo na ove riječi apostola Petra jer su općenito pogrešno shvaćene. Neki pretpostavljaju da je

naš Gospodin otišao u Čistilište ili na neko drugo mjesto mučenja i održao neke govore tijekom razdoblja svoje smrti. Ovdje nalazimo pogrešku u pogledu smisla života i smrti kako još više zbunjuje; trebali bismo shvatiti da kada je naš Gospodin bio mrtav nije mogao propovijedati i da ga mrtvi čovječanstva nisu mogli čuti; kao što Sveto pismo izjavljuje: „U smrti nema spomena na tebe; u grobu [šeolu] tko će ti zahvaliti?” (Psalam 6:5.) „Nema posla ni smišljanja ni znanja u grobu [šeolu] kamo ideš,” kamo ide cijelo čovječanstvo. (Prop 9:10.) Što, dakle, znače gore navedene riječi svetog Petra? Mi odgovaramo da on misli na one anđele koji su sagriješili u Noino doba – pale anđele. Oni su duhovi u tamnici, pod stegama, „okovima tame”, do suda velikoga dana. Istina, kaže se da je čovječanstvo općenito također u zatvoru; grobnica je veliki zatvor na koji je naš Gospodin ukazivao, citirajući Izaijino proročanstvo i uvjeravajući nas da će na kraju otvoriti vrata zatvora i izvesti zatvorenike. Opet nas uvjerava da ima ključ od ovog zatvora, „ključ smrti i hada” – grobnice. Ali ljudi se nikada ne nazivaju duhovima; anđeli se tako nazivaju; oni su duhovna bića; čovjek nije, on je ljudsko ili zemaljsko biće. Istina, ponekad govorimo o duhu života, snazi života u čovjeku, ali ne govorimo o tome kao o stvari kojoj bi se moglo propovijedati; samo se odnosi na njegovu vitalnost. Svaki duh kojem se može propovijedati mora biti duhovno biće i mora biti živ a ne mrtav, da bi mogao primiti propovijed.

Imajući na umu ove točke, vrlo je lako vidjeti da je apostol mislio na propovijedanje našeg Gospodina u prenesenom značenju na sličan način na koji mi imamo naviku reći: „Djela govore glasnije od riječi.” Propovijedi našeg Gospodina palim anđelima, duhovima u zatvoru, suzdržanima od slobode u Noinim danima, bile su duž ove linije djelovanja, a ne riječi. Kada ih je naš Gospodin istjerao, neki od tih duhova koji su opsjednuli čovječanstvo povikali su: „Znamo te tko si!” Znali su da je Isus Logos, Očev predstavnik koji ih je stvorio; znali su da je napustio Očevu slavu i ponizio se da umjesto nje uzme zemaljsku narav; znali su da je svoj ljudski život posvetio smrti kao žrtvu za grijeh za čovječanstvo. U svemu tome vidjeli su divnu pouku, ali ne možemo pretpostaviti da su oni više od apostola razumjeli da će naš Gospodin biti uskrsnut od mrtvih. Međutim, kada je treći dan bio podignut Očevom snagom i oni su ga ponovno ugledali kao duhovno biće najvišeg reda, za njih je to moralo biti zaprepaštenje i čuđenje. Propovijedao je lekciju, naime, da je poslušnost Bogu korisna. Mora da je propovijedao i drugu lekciju, da će Bog koji kažnjava zle činitelje sigurno blagosloviti i nagraditi sve one koji nastoje vršiti njegovu volju.

Bila je to propovijed u još jednom smjeru, naime: poučavala je o Božjoj ljubavi, njegovom suosjećanju

prema grešnicima i dala je palim anđelima prostora da razmisle o tome da ako je Bog imao takvo suosjećanje s jadnom, palom ljudskom rasom, mogao bi na kraju i imati što više samilosti prema njima i dati im priliku za bijeg od kazne koja ih je stigla zbog njihovih grijeha. Njihova je kazna doista bila drugačija od one prema čovjeku, ali zašto se ne bi nadali da će isti Bog koji je bio bogat milošću prema Adamu i njegovoj rasi imati samilosti i prema bilo kome od onih koji bi imali srdačnu želju da se vrate u sklad s njim. Naše je mišljenje da je ovo bila snažna propovijed, i nećemo se iznenaditi da su se kao rezultat ove propovijedi neki od tih palih anđela pokajali i nakon toga nastojali živjeti u skladu s Ocem, nadajući se da će u neko vrijeme božansko milosrđe biti prošireno na njih za njihovo oslobađanje i njihovo ponovno uspostavljanje zajedništva sa svetim anđelima. I upravo tu nadu ima apostol kada nam govori da će Crkva suditi ne samo svijetu čovječanstva, nego će suditi i anđelima. Ovo znači vrijeme suda ili kušnje za pale anđele, sveti anđeli ne trebaju kušnju ili suđenje.

POSIJANO JE – PODIGNUTO JE

Prije nego što napustimo ovu temu, skrećemo pozornost na riječi apostola koji opisuje uskrsnu promjenu Crkve. (I. Kor. 15:42,43.) On kaže: „Sije se u slabosti, ustaje u sili; sije se u sramoti, ustaje u slavi; sije se tijelo životinje, ustaje duhovno tijelo.” A budući da je uskrsnuće Crkve doista udio ili dio Kristova uskrsnuća, Prvoga uskrsnuća, te riječi moraju opisivati

i uskrsnuće našega Gospodina. Pitanje koje postavljamo je: Što je to što je posijano i što je podignuto? Odgovaramo da je to bila duša ili biće našeg Gospodina. Kad mu je bilo trideset godina, bio je jednostavno savršen, čovjek odvojen od grešnika. Ali kada se posvetio na krštenju i bio začeo od Duha Svetoga, tada je bio novo stvorenje u embriju. Naš Gospodin, Novo Stvorenje, bio je baštinik svega, Veliki svećenik čija je privilegija bila žrtvovati. Žrtvovao je svoje tijelo, svoju zemaljsku narav, koju je zavjetovao Gospodinu na svom krštenju. Završio je djelo žrtvovanja na Kalvariji; dijelove tri dana bio je mrtav, ali kada je došao trenutak uskrsnuća i kada ga je Otac uskrisio svojom snagom, nije uskrisio žrtvovano tijelo nego kao Novo stvorenje, „ono” na koje Apostol upućuje, „ono” koje je posijano, zakopano u tijelu, u sramoti, sa zlima i bogatima. Uskrsnuo je treći dan u slavu, čast i besmrtnost, božansku prirodu. Drugim riječima, Novo stvorenje je usavršeno tako što mu je dano novo tijelo. Tako gledano sav Gospodinov narod, kao što je bio i njihov Gospodar, su dvojna bića. Oni kao Nova stvorenja imaju računato postojanje dok se njihova smrtna tijela smatraju mrtvima. Kada smrtno tijelo bude stvarno mrtvo, Novo Stvorenje će biti usavršeno dobivanjem novog tijela, tijela uskrsnuća. Sjetimo se apostolovih riječi i primijenimo ih na sebe, Sve stvari računam gubitkom i smećem da pridobijem Krista...da mogu upoznati njega i snagu njegova uskrsnuća [dijeleći je], biti suobličeni s njegovom smrću. – Fil. 3:8-10.

